

Purtător al suferințelor

Text biblic : Isaia 53:4-11a

Versetul de aur

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui

Introducere

Importanța cărții lui Isaia este văzută prin faptul că este citată de cinci zeci de ori în Noul Testament. Isaia a prorocit în Ierusalim în perioadele întunecate pentru copii lui Dumnezeu. Apelul său profetic a venit „în anul în care a murit împăratul Ozia” (Isaia 6: 1), prin anul 740 BC. Ultimul eveniment istoric menționat (nu prorocit) de către profet este moartea împăratului Asiriei Sanhedrin (Isaia 37:37-38), care a avut loc în 681 BC. Aceasta a fost o perioadă îndelungată de slujire, deci s-ar putea subînțelege că aceasta a fost când Isaia a fost un tinerel, sau puțin mai bătrân. Perioada profețiilor lui Isaia a inclus luarea regatului de Nord al Israelului de Asirieni în 722 BC. Regatul de Sud al lui Iuda era în pericol să i se întâmple la fel în 701 BC. Cu toate acestea, prezența și rugăciunile unui rege evlavios, Ezechia (Isaia 37:14-20), au dus la un rezultat mult diferit de ceea ce a experimentat Nordul. Isaia l-a asigurat pe rege că capitala Ierusalimului va fi cruțată (37: 33-35) și așa a fost - într-un act miraculos de eliberare (Cap37:36). Printr-o împuternicire a Duhului Sfânt, Isaia a vorbit despre o zi viitoare când Ierusalimul va fi sub controlul Babilonienilor (Isaia 39:5-7). Dar Isaia a mai promis că Domnul nu a fost terminat cu Ierusalimul sau cu poporul său. Domnul avea să reconstruiască orașul prin eforturile unui conducător numit Cir (44: 24-45: 1). Dar Isaia a văzut dincolo chiar de această restaurare către cineva mult mai mare decât Cir. „Robul” Domnului este una dintre cele mai marcante figuri din cartea Isaia. Termenul rob este uneori o referire la întreaga națiune a Israelului, care descrie relația specială pe care o are poporul Legământului cu Domnul (Isaia 41:8). În alte locuri, robul pare să descrie o rămășiță a oamenilor lui Dumnezeu, reoferindu-se în mod special la cei care au rămas în urma captivității în Babilon (48:20). Pasajul despre ”Robul Domnului” studiat astăzi este al patrulea din listă de patru poeme (cântări) (Isaia 42:1-4; 49:1-6; 50:4-7; 52:13-53:2), începând cu: ”Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înalță foarte sus”(Isaia 52:13). Apoi pasajul descrie uimirea și groaza pe care o vor avea mulți la vederea feței sale, dar pentru mulți va fi o pricină de bucurie (52: 14-53: 3). Textul nostru începe cu o explicație a întristărilor și a suferințelor ”Robului” care sunt în Isaia 53:3. Creștinii au interpretat îndelung și pe bună dreptate Cântările slujitoare profetice ca fiind împlinite numai în Isus. De exemplu, Isaia 53: 7-8 (vezi mai jos) alcătuiește pasajul pe care-l citea famenul Etiopian când Filip s-a apropiat de carul său. Famenul a întrebat dacă profetul vorbea despre el însuși sau despre altcineva. Iar Filip „a început de la scriptura aceasta”(Fapte 8:35). În Biblia nu este nici o altă persoană care să pretindă că este robul lui Dumnezeu, numai Hristos este cel care îndeplinește toate aceste condiții descrise în acest text.

Contextul lecției

I. Moartea Robului Domnului (Isaia 53:4-9)

A. Întristare, durere și mâhnire (v 4-6)

Felul în care a fost văzută suferința în vremurile biblice (atât Vechiul, cât și Noul Testament (Iov 4: 7-8; Ioan 9: 2), cei care au asistat la suferința lui Isus au văzut-o ca pe o pedeapsă dată de Dumnezeu. S-a considerat că ”Robul” suportă durerea și suferința asociată cu propriile sale acțiuni păcătoase. Nimeni nu ar presupune că suferă din cauza greșelilor altora. Moartea lui Isus a fost exemplul suprem de ispășire prin substituție. În Legea lui Moise, ispășirea de păcate a fost împlinită prin acceptarea de către Dumnezeu a jertfei de animale (Levitic 1: 4-5; Numeri 6:16; etc.). Animalele au fost o substituție a oamenilor care au păcătuit și au meritat să

moară (Romani 6:23). Isus a devenit jertfa perfectă pentru păcatele altora (Romani 3:25; 1 Petru 2:24). Din acest motiv, nu mai aducem jertfe de cereale sau ulei sau animale; Isus este ultima și cea mai perfectă jertfă (Evrei 10: 10–14). Accentul pe modul în care Robul a suferit pentru umanitate continuă. Suntem vinovați, dar Isus a fost tratat ca și cum am fi fost noi. Pedepsa semnaleză consecința pentru păcat, consecința pe care am meritat-o noi. Pacea cu Dumnezeu este rezultatul jertfei Sale (Romani 5: 1); într-adevăr Hristos este pacea noastră (Efeseni 2: 14–17). Slujitorul a răspuns la această pedeapsă cruntă cu tăcere. Acest lucru nu poate părea foarte semnificativ. Dar când ne gândim cine a fost Isus și puterea cuvintelor Sale, tăcerea Lui ar trebui să producă o tăcere de respect în noi. Isus și-a folosit vorbirea pentru a vindeca bolnavii (Matei 8: 5–13), pentru a învia morții (Ioan 11:43), pentru a calma furtunile (Marcu 4:39) și pentru a face alte minuni (Luca 4: 31-36). Totuși, când a trebuit să se apere, el nu a spus nimic (Matei 26: 63a; 27: 12-14). Dar Isus nu a rămas tăcut când au fost nedreptățiți alții, în special de către conducătorii care ar fi trebuit să le pese de ei. El i-a numit pe dușmanii care-l vor ucide - învățătorii legii și Fariseii - pentru felul în care fățarnicia lor a afectat poporul Israel (Matei 23: 13–36). Apărarea oamenilor a contribuit la ura pe care acești lideri puternici o aveau pentru Isus (26: 3–5). Cu toate acestea, nu s-a apărut pe sine pentru a-și arăta nevinovăția.

II. Înviorarea robului Domnului (Isaia 53:10-11)

A. Scopul suprem (v 11)

Domnul lucra în și prin suferința Robului Său, deși nu în sensul că Dumnezeu îl pedepsește pe Rob pentru propriile sale păcate (Isaia 53: 4). Într-adevăr, suferința și moartea Robului au constituit o jertfă pentru păcat. Termenul ebraic folosit aici se referă la jertfa de vinovăție (Levitic 5: 1-6: 7). Ceea ce a făcut această jertfă diferită de altele a fost legătura dintre păcatul comis și despăgubirea prevăzută de lege. Moartea ispășitoare a lui Isus pe cruce era exact ceea ce avea nevoie umanitatea. Ea a fost o jertfă care a fost oferită o singură dată (Evrei 7: 26–27; 9: 24–28). Prin moartea lui Isus, el a nimicit „pe cel care are puterea morții - adică pe diavolul” (Evrei 2:14) . Numărul ucenicilor lui Isus - urmașii lui - a continuat să crească încă din primul secol după Hristos, când a fost înființată biserica. Moartea lui Isus pe cruce va avea duce la înmulțirea urmașilor Lui.

B. Rodul muncii sale (v 11a)

Isus a putut să privească suferința prin care a trecut și să știe că într-adevăr a îndeplinit lucrarea care i -a fost dată. Evrei 12: 2 spune că „, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și s-a dat la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” Tot așa cum nu putem să înțelegem profunzimea suferinței lui Isus pe cruce, nu ne putem imagina bucuria pe care a simțit-o după ce a rostit cuvintele „S-a terminat” (Ioan 19:30).

Concluzii

Ca și în cazul multor experiențe montane, poate fi dificil să reveniți la viața de mai jos, după ce lăsați în urmă magnificul peisaj din Isaia 53. Aceasta este poate cea mai puternică prezentare din Isaia a poemelor Robului în prezentarea sa profetică a suferințelor trăite de Isus la cruce în timp ce a murit pentru păcatele altora. Moartea lui Isus nu a fost un accident sau o tragedie întâmplătoare. Profeți ca Isaia tânjeau să afle mai multe despre profețiile lor (1Petru 1:10-12). Dar nu a trăit până la împlinirea lor (Evrei 11:39-40). Acesta este privilegiul nostru ca creștini, care au Sfânta Scriptură atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. Noi suntem cei care suntem capabili să vedem din vârful muntelui ceea ce Isaia putea vedea doar parțial.

Ce trebuie să memorăm: *Isus desăvârșește atât profețiile Scripturii, cât și*